

HARRY POTTER

és az azkabani fogoly

J.K. ROWLING

RAJZOLTA JIM KAY

animus®
Budapest, 2017

Harry még mindig értetlenkedő arcot vágott. Stan fejszoválvá nevetett, lehúzta a borítólapot, és átnyújtotta Harrynek. A fiú a gyertyafénybe emelte az újságoldalt, és olvasni kezdte a képhez tartozó cikket.

BLACK MÉG MINDIG SZÖKÉSBEN

A Mágiaügyi Minisztériumban ma megerősítették, hogy Sirius Black, az Azkaban erőd talán leghírhedtebb foglya továbbra is ismeretlen helyen tartózkodik.

„Mindent megteszünk Black kézre kerítéséért – nyilatkozta ma délelőtt Cornelius Caramel mágiaügyi minisz-

ter –, és nyomatékosan kérjük a varázslótársadalom tagjait, hogy őrizzék meg nyugalmukat.”

A Mágusok Nemzetközi Szövetségében többen is bírálták Caramelt, amiért a mugli miniszterelnököt is tájékoztatta a helyzetről.

„Értsék meg, szükség volt erre a lépésre – szögezte le Caramel. – Black őrült, így varázslókra és muglikra egyaránt veszélyt jelent. Egyébként a miniszterelnök biztosított róla, hogy nem tesz közzé információkat Black valódi képességeiről. Mellesleg, ha meg is tenné, ugyan ki hinne neki?”

A muglikat figyelmeztetés gyanánt úgy tájékoztatták, hogy Blacknél „lőfegyver” van (egyfajta fém varázspálca, amit a muglik egymás életének kioltására használnak), a varázslóközösség tagjai viszont attól tartanak, hogy Black hasonló megszárlást fog végrehajtani, mint tizenkét évvel ezelőtt, amikor egyetlen átokkal tizenhárom embert gyilkolt meg.

Harry belenézett Sirius Black halványan fénylő szemébe – az volt a beesett arc egyetlen olyan része, ami az élet jeleit mutatta. Személyesen még soha nem találkozott vámpírral, de képen többet is látott már a sötét varázslatok kivé-

dése órán, s a viaszsárga bőrű Black azokra emlékeztette.

– Undok egy pofa, mi? – szólalt meg Stan, miután végig Harryt figyelte, amíg az olvasott.

– Tizenhárom embert gyilkolt meg? – Harry visszaadta az újságlapot Stannek. – Egyetlen átokkal?

– Bezony – bólintott Stan. – Fényes nappal, a nyílt utcán. Volt is nagy balhé miatta, igaz, Ern?

– Ühüm – felelte a sofőr sötéten.

Stan szembefordult Harryvel, és karját keresztbe fonta a szék támláján.

– Black komálta T’odkit, de frankón! – szólt.

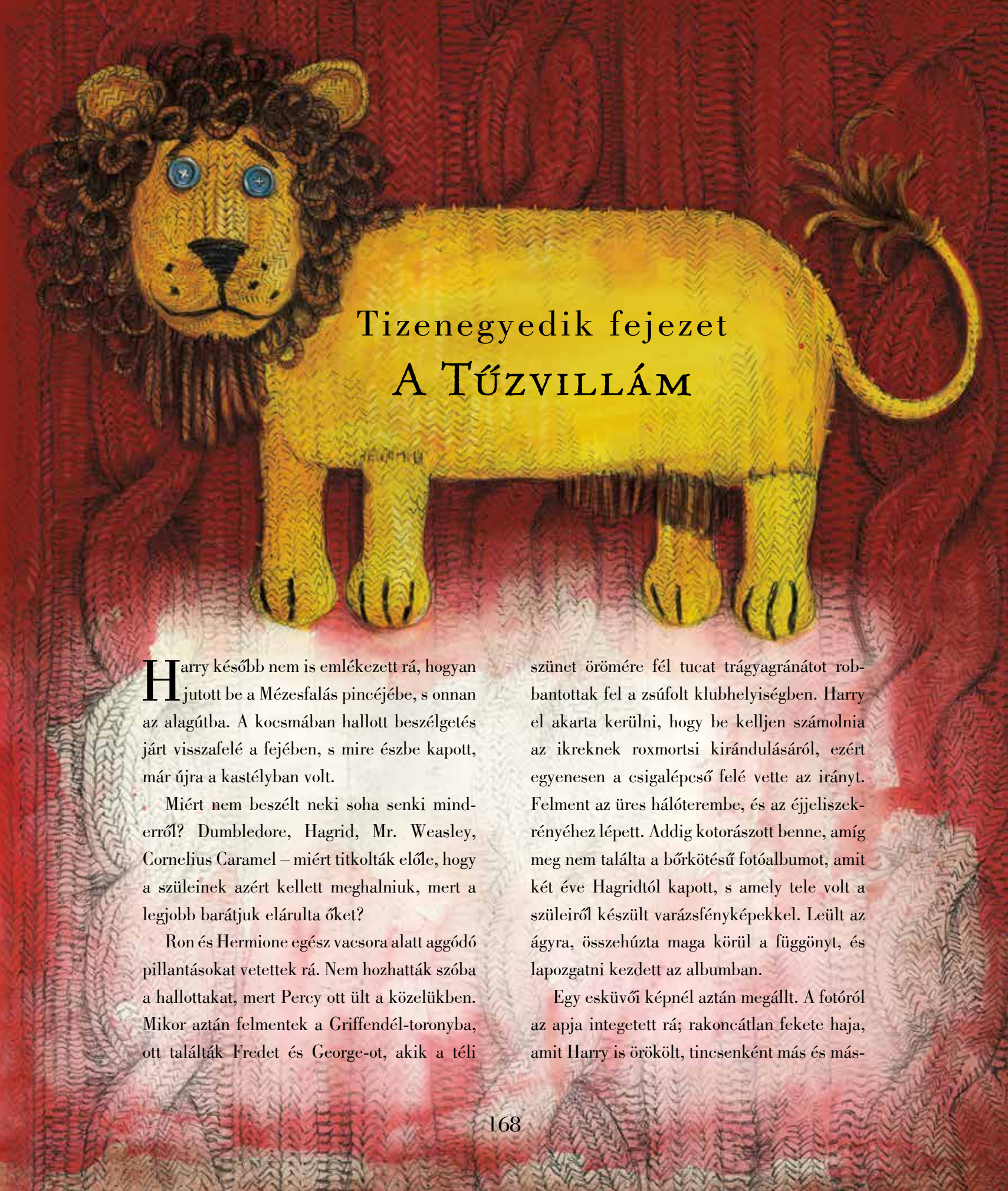

PROF.

SEVERUS

SNAPE

Tizenegyedik fejezet A TŰZVILLÁM

Harry később nem is emlékezett rá, hogyan jutott be a Mézesfalás pincéjébe, s onnan az alagútba. A kocsmában hallott beszélgetés járt visszafelé a fejében, s mire észbe kapott, már újra a kastélyban volt.

Miért nem beszélt neki soha senki minderről? Dumbledore, Hagrid, Mr. Weasley, Cornelius Caramel – miért titkolták előle, hogy a szüleinek azért kellett meghalniuk, mert a legjobb barátjuk elárulta őket?

Ron és Hermione egész vacsora alatt aggódo pillantásokat vetettek rá. Nem hozhatták szóba a hallottakat, mert Percy ott ült a közelükben. Mikor aztán felmentek a Griffendél-toronyba, ott találták Fredet és George-ot, akik a téli

szünet örömeire fél tucat trágyagránátot robbantottak fel a zsúfolt klubhelyiségben. Harry el akarta kerülni, hogy be kelljen számolnia az ikreknek roxmortsi kirándulásáról, ezért egyenesen a csigalépcső felé vette az irányt. Felment az üres hálóterembe, és az éjjeliszekrényéhez lépett. Addig kotorászott benne, amíg meg nem találta a bőrkötésű fotóalbumot, amit két éve Hagridtól kapott, s amely tele volt a szüleiről készült varázsfényképekkel. Leült az ágyra, összehúzta maga körül a függönyt, és lapozgatni kezdett az albumban.

Egy esküvői képnél aztán megállt. A fotóról az apja integetett rá; rakoncátlan fekete haja, amit Harry is örökölt, tincsenként más és más-

javaslatot fogok benyújtani a varázsbűnüldöző szervek munkájával kapcsolatban.

Hogy pontosan mit akar javasolni, azt csak a barátnője, Penelope tudta, ugyanis a bevezető mondat után – tartva a tervezet hosszadalmas kifejtésétől – mindenki más hanyatt-homlok elmenekült Percy közeléből.

Harry vigasztalhatatlan volt. A gyönyörű idő, az iskolát betöltő vidám zsvivaj, Sirius csodával határos megmenekülése – mindez együtt sem volt elég hozzá, hogy jókedvre derüljön. Több dolog is nyomta a szívét – s az egyik természetesen Lupin kényszerű távozása volt.

A professzor összes tanítványa döbbenet fogadta a hírt.

– Kíváncsi vagyok, kit küldenek a nyakunkra a jövő tanévben – füstölgött Seamus Finnigan.

– Talán egy vámpírt – vetette fel reménykedve Dean Thomas.

A másik dolog, ami ólomsúllyal nehezedett Harry lelkére, Trelawney jóslata volt. Újra meg újra eszébe jutott Pettigrew, s nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot, hogy az áruló talán már együtt szövögeti gonosz terveit Voldemorttal...

Mélabújának legfőbb oka azonban nem Lupin távozása és nem is Pettigrew szökése volt, hanem az a rémisztő tudat, hogy hamarosan vissza kell térnie a Dursley-házba.

Visszasírta azt a röpke fél órát, azt a csodálatos fél órát, mikor még azt hitte, hogy Sirius Blackhez, a szülei legjobb barátjához költözhet... az majdnem olyan jó lett volna, mint visszakapni az édesapját. Sirius távozásával ez a szép remény talán örökre szertefoszlott...

A vizsgák eredményét a tanév utolsó napján hirdették ki. Harry, Ron és Hermione mindentől átmentek. Harry nem győzött csodálkozni, hogy a bájitaltanvizsgálója is sikerült; minél többet töprengett a problémán, annál szilárdabb meggyőződésévé vált, hogy érdemjegyét nem szaktanári, hanem igazgatói szinten határozták meg. Harry korábban azt hitte, Píton fokozha-

atlan ellenszenvvel viseltet iránta – a kalandos este óta azonban belátta, hogy tévedett: Píton igenis tudta fokozni gyűlöletét. Valahányszor meglátta Harryt, pengevékony ajkai fenyegetően rángatózni kezdtek, és úgy nyújtogatta hosszú ujjait, mintha már a keze között érezné Harry torkát.

Percy az összes RAVASZ-án kitűnő osztályzatot kapott; Fred és George nagy nehezen összekapartak néhány RBF-et. A Griffendél – elsősorban kviddiescsapatának káprázatos teljesítménye miatt – ebben az évben is elnyerte a házkupát. Ez többek között azzal járt, hogy a tiszteletükre az évzáró vacsorán piros és arany színű díszek kerültek a nagyterem falaira, s a

